

8-72

УЧИТЕЛЬТЪ

ПЛОВДИВЪ
1930.

УЧИТЕЛЬ

ПЛОВДИВЪ

1930.

ГРНТПДРУ

ГРНТПДРУ

Печатница Хр. Г. Дановъ — Пловдивъ, № 78 — (1930).

УЧИТЕЛЬТЪ.

Вие ме наричате учитель и Господъ, и право казвате, защото съмъ (Иоанъ XIII, 13 ст.).

За да завърши правилно и успѣшно своята еволюция, човѣкъ има нужда отъ духовенъ ржководителъ; само така той ще се удостои да влѣзе отново въ жилището на Отца си, отдѣто е билъ изпѣденъ поради своето непослушание. Животътъ на земята, съ своите добри и лоши условия, е училище за падналия човѣкъ, който съхранява дълбоко въ сърцето си една искра отъ свещения огънъ на вселенната. Небето е делегирало ангели, да пазятъ тази искра. Освѣнъ това, човѣкъ има родители, учители и духовни наставници, които се грижатъ да му посочатъ правия пътъ, по който трѣбва да върви, за да излѣзе на добъръ край. При все това, за ония, които усъщатъ по-чувствително отдаличаването отъ башиното си жилище и страдатъ отъ носталгия *), всички тия учители и

*) Болезнена тѣга за родното място.

Лък

ржководители се оказватъ недостатъчни. Тъжелаятъ да иматъ за ржководителъ една по-силна ржка, която да ги крѣпи по-здраво, единъ гласъ, който да вълнува душата имъ, една усмивка, която да разкрива въ дълбочината на очите имъ извора на свещените сълзи, на скжпоцѣнните сълзи — сълзите на съвършената любовь.

Колкото и да сме недостойни за такава милость, Богъ пакъ ни удостоява съ нея, щомъ покажемъ и най-малкото желание да се смишимъ, покаемъ и заработимъ за своето духовно съвършенство. Тогава Небето ни посрѣща въ пжтя съ единъ пратеникъ на Духа, който се ангажира да ни упътва и ржковиди. Само ония, които сѫ се удостоили да се срещнатъ съ такъвъ ржководителъ въ своя духовенъ пжть, знаятъ, какво голѣмо щастие е това. Христосъ казва: „Искайте и ще ви се даде; хлопайте и ще ви се отвори“. Обаче, за да ни се даде и отвори, трѣбва да знаемъ, какъ да искаеме и какъ да хлопаме.

Духовните учители и ржководители не сѫ обикновени хора. Въ духовния пжть еволюцията е вѣчна. Ученникътъ на мистицизма ще може единъ денъ да достигне своя уни-

тель, обаче когато той достигне стъпалото, на което се е намиралъ неговиятъ учитель, този постъдниятъ ще бъде заминалъ напрѣдъ и изкачилъ се много високо въ еволюционната стълба. Затова и Христосъ казва: „Не може ученикътъ да бъде по-горенъ отъ учителя си“.

Въ вселенната има борба между два принципа: доброто и злото. И двата принципа, които сѫ духовни сили, иматъ на нашата планета свои прѣставители, които сѫ организирани въ ложи и братства. Едните сѫ известни подъ името тъмни сили и образуватъ Черната ложа, Черното Братство. Прѣставителите на доброто образуватъ Бѣлата ложа, Бѣлото Братство.

Цѣлъта на Черното Братство е да забави еволюцията на човѣчеството. Това сѫ духове, които въ своето падане отъ Небето, сѫ повлѣкли съ себе си и човѣшките души. Велика е тайната, която забулва падането на ангелските сили и на човѣшките души.

Членовете на Бѣлото Братство, които сѫ отъ по-горна еволюция, помогатъ на човѣшките души да завършатъ своята духовна революция. Бѣлото Братство изпраща перио-

дически между народите свои членове, които да ги водятъ въ пътя на истината. Тъ притежаватъ по-голяма мъдрост и сила, и затова винаги излизатъ побѣдители въ борбата съ своите противници, само че тази борба, въ разните полета, е отнела много време и е погълнала големи жертви. Много пъти хората ставатъ несъзнателни орждия на тъмните сили и работятъ противъ своите братя и противъ своя собственъ напредъкъ.

Отъ горното слѣдва, че има два вида учители: истински и лъжливи. Първите помогатъ на народите въ техната еволюция, а вторите ги заблуждаватъ и спъватъ.

Важно е за хората да познаватъ, кои сѫ истински учители и кои лъжливи. За да прѣдпази своите послѣдователи отъ примките на лъжливите учители, Христосъ имъ е посочилъ една мѣрка, чрезъ която да ги познаватъ. А тази мѣрка сѫ дѣлата. „По дѣлата“, казва Той, „ще познаете моите служители и послѣдователи“.

Слѣдователно, щомъ единъ духовенъ учитель и ръководителъ има христиански дѣла, сир. прилага учението на Христа въ живота си, живѣе съ него, той е членъ на Бѣлото

Братство и е дошълъ да пожертвува себе си за народа, между който се е въплътилъ. Такива учители сѫ били светиитѣ и пророцитѣ, а Христосъ е началникъ на Бѣлото, свѣтлото братство. Характерна черта въ поведението на лъжливия учителъ е гордостта и egoизъмътъ. Това сѫ хора съ по-напрѣднала еволюция, станали орждия на тѣмните сили, съзнателно или не, и които причиняватъ голѣми пакости на обществата и народите. Между лъжливите учители има доста знаменити създатели на философски школи, основатели на религиозни ордени, писатели по окултизма и др. Всички тия самозвани учители, които познаватъ и владѣятъ известни окултни закони, могатъ да повдигнатъ само едно крайче отъ голѣмата завѣса, която покрива тайните на вселенната. И това е всичко, което тѣ могатъ да направятъ, защото сами сѫ още пѣтници на широкия путь.

Истинскиятъ учителъ е съвършено свободенъ, въ пълния смисълъ на тази дума, и той е достигналъ това състояние по свѣрхестественъ начинъ, а не, както мнозина знаменити адепти-отшелници, чрѣзъ отказване отъ живота, отъ страданията, чрѣзъ убиване на

своите желания и чувства. Истинският учител не бъга от своята: той живее посрещу съблазните, приема съ благодарност всички страдания и изпитания, които Небето му праща и одухотворява всички свои желания чрез онай психическа алхимия, която превръща материалното, естественото, промънливото въ духовно, Божествено, съвършено. Свободен е само онзи, който може да избъга от връзките на връмето, който преминава границите на пространството; онзи, когото законите на правосъдието, неумолимите отношения на причините и следствията, индивидуалните задължения не могат да докоснат. Ето, този е свободният човекът, ръководител на своята съдба, който всичко може и има всичка власт, както над себе си, тъй и над ония, които е повиканъ да ръководи.

Свободният човекът, премди да стане такъвът, е възтържествувал въ борбата на живота превъзъ всички свои животи, побъдилъ е всички свои противници, понесълъ е сточески всички тирании, простиълъ е всички неправди, далъ е всички жертви, забравилъ е всички страдания. Само тогава получава

той кръщението на Духа, влиза въ царството на Бога и взима участие въ тържеството, въ Божествената трапеза на въчното блаженство.

Истинскиятъ учитель е, именно, единъ отъ тия свободни човѣци. Той е човѣкъ съ неограничени права, който слиза на земята да изпълни една мисия. Неизвѣстенъ за свѣта, ако живѣе на Небето, той се въплъща и открива своята сѫщностъ, само когато му е угодно, на разумните сѫщества, които живѣятъ на сѫщата планета. Дори повечето врѣме той трѣбва да мѣлчи, за да не спѣне успѣха на своето дѣло. Обикновено той прѣдоходжа раждането на единъ свѣтъ и присъствува на неговия край. Понеже всичко въ него е свѣрхестествено, и неговото сѫщество не съдѣржа нито една молекула, заета отъ природата, той остава най-неизвѣстенъ за хората, най-малѣкъ и най-загадъченъ. И само той може да каже съ увѣреностъ: „Azъ не съмъ нищо“. Той е истински господарь на своето тѣло и има право да му наложи всѣкакви трудове и лишения. Той може да го вземе и остави, да се роди и да замине, когато му е угодно. Той може да се прѣнесе въ единъ мигъ отъ едно място на друго, на голѣмо

разстояние, и да се яви едновръзменно на много мяста. И тези явявания не приличатъ на ония, които описва Светото Писание; понякога тъгиятъ няколко дни и не съз флюидични: на всъко място, дъгто се явяватъ, се намира по едно физическо тъло. Такива явявания съз констатирани въ послѣдно време въ Франция, Русия, Англия и Америка.

Тълото на Учителя е отъ прѣчистена материя, одухотворена, и единъ биологъ не може да намѣри нищо особено въ неговия химически съставъ, съ изключение на няколко особени функции на коремнитъ органи и някои анатомически особености, които го отличаватъ отъ обикновения организъмъ. Това съ само бѣлѣзи на извѣнреднитъ способности на Божествения Духъ, които го въодушевяватъ. Обикновенитъ физически тъла получаватъ физически животъ посредствомъ астралния Духъ.

Духъ Свети прѣдава на всичко, което се докосне до Него, своя свѣрхестественъ животъ.

Духовното прѣраждане на човѣшкото тъло се извѣршва по слѣдния начинъ: когато азъ върша единъ актъ на милосърдие, цѣлото мое тъло взима участие, и извѣстно количество клѣтки отъ него трѣбва да се само-

пожертвуватъ. Обаче, тъзи клѣтки може да бѫдатъ заставени отъ моята воля, поради личенъ интересъ, който е egoистиченъ въ основата си, да се възпротивява за извършването на това дѣло. И отъ нѣколко хиляди клѣтки, които взиматъ участие и ми помогатъ да дамъ милостиня на единъ бѣднякъ, само двѣ-три могатъ да дѣйствуваатъ искрено. Тукъ се подразбираятъ духовниятъ принципъ, духоветъ на клѣтките, а не самите атоми, които сѫ покривката и които само присѫтствието на единъ живъ, разуменъ духъ може да държи съединени и цѣли. И така, тъзи двѣ-три клѣтки, добри работници, които сѫ изпълнили добрѣ своята длѣжност на самопожертвуваане, напушватъ колективното сѫщество, отъ което тѣ съставляватъ частъ — моето тѣло — и се отправятъ чрѣзъ специални и невидими агенти въ отредено за тѣхъ хранилище, дѣто ще чакатъ пристигането и присъединението къмъ тѣхъ на всички други клѣтъчни духове, съ които моята индивидуалност ще разполага прѣзъ останалите мои земни животи и които ще изпълняватъ добрѣ своята служба на самопожертвуваане. Тогава азъ, като човѣшки духъ, ще бѫда готовъ да приема истин-

ско и окончателно кръщение на Духа Светаго, и веднъжъ приетъ въ дома на Отца си, азъ ще мога да намърся, въ случай на мисия, всички тия, съ хиляди, малки и прѣчистени духове, които ми принадлежатъ.

Такъвъ е произходътъ на духовното тѣло, и затова естественитѣ закони не могатъ да го докоснатъ.

Свободниятъ човѣкъ нѣма нужда нито отъ храна, нито отъ сънъ. И ако яде и спи, това той прави, за да прѣдаде нѣкоя нова добродѣтель на храната и да подобри свѣта на сънищата. Всички негови дѣйствия на земния му животъ, всички, безъ изключение, сѫ: култури, лѣкуване и борба (воюване).

Пратеникътъ на Небето, чрѣзъ когото работи Духъ Свети, е учителъ въ пълния смисълъ на тази дума, обаче, уроцитѣ, които той дава, колкото и да сѫ плодовити и живи, оставатъ винаги въ тайна и сѫ достояние само на ограничено число хора, прѣдопрѣдѣлени за такава висока култура.

Всички прояви на живота въ сферата, дѣто е слѣзълъ той, сѫ изразъ на неговите грижи. Той наблюдава организирането на геологическитѣ пластове, канализира извѣстни:

междупланетни влияния, грижи се за растенията и на духа на извѣстенъ видъ отъ тѣхъ, прѣдава нѣкое ново свойство, а на друго съ-
мейство отровни растения подобрява свойства-
та. Грижи се за животнитѣ споредъ тѣхното
прѣдназначение, като оползотворява тѣхнитѣ
способности и развива въ основата на тѣхния
духъ по-деликатни усъщания. Ограничава ра-
стежка на изроденитѣ раси и се грижи за упо-
коението на изчезналитѣ отъ тѣхъ. Той съ-
блюдава и ржководи многото иерархии на не-
видимитѣ, ureгулира подпочвенитѣ огньове и
атмосфернитѣ течения; ureжда динамическитѣ
обмѣни между планетитѣ и приготвя, съ сто-
лѣтия напрѣдъ, голѣмитѣ модификации на об-
щата биология.

Нарѣдко той заповѣдва, обаче, когато
стори това, всичко му се покорява: на него-
вия жестъ морето утихва, вѣтърътъ спира,
завалява дъждъ или пъкъ избухва буря. По-
неже той е безсмъртенъ, всичко, до което
се допре, се съживява, и ако докосне съ
крака си нѣкой сухъ пънъ въ гората, послѣд-
ниятъ веднага се съзвизма и пуша издѣнки.
Учительтъ не е сѫдия; той дохожда само да
помага и поправя. Той обмисля начини за

нови срокове, за да даде възможност на лѣнивитѣ и непослушнитѣ да се опомнятъ и намѣрятъ случаи за наплащане. Само съ единъ жестъ той може да спре катаклизмитѣ. Той успива морскитѣ чудовища и ония, които живѣятъ надъ планинитѣ, за да даде възможностъ на единъ градъ да се покае и поправи. Много пѫти, обаче, неговитѣ усилия оставатъ напразни, защото, уви! хората, тръгнали веднъжъ по хлъзгавия пѫтъ, мѫчно могатъ да се опомнятъ и върнатъ назадъ. Болеститѣ сѫ подчинени на гласа на учителя; той лѣкува, както е лѣкувалъ Христосъ. Утѣшава обезнадежденитѣ, изправя падналитѣ, помага да напрѣднатъ прѣдприемчивитѣ и смѣлитѣ, които не се уморяватъ отъ работа. Контролира падането на душитѣ и тѣхното подигане, защото клишетата на сѫдбата му се подчиняватъ, и той може да ги измѣнява. Като погледне нѣкое сѫщество, той го вижда такова, каквото си е въ сѫщностъ: пороци, добродѣтели, минало, настояще, бѫдеще — всичко е прѣдъ него. Само съ единъ погледъ той ускорява или забавя събитията. Богатства, фалименти, осажддания, женитби, раждания, умирания — всичко минава прѣдъ неговитѣ очи и се на-

режда по негово желание. Различните клонове на индустрията, на теоретическата и практическа наука, на изкуствата нѣматъ нищо тайно за него; той ги ограничава, намалява или увеличава; прѣобразува ги, праща ги въ други планети, споредъ както намѣри за добрѣ.

Той ржководи новитѣ открытия и си служи съ лицата, мозъците на които сѫ способни да выбиратъ въ хармония съ вибрациите на новитѣ идеи и открытия, за да ти възприематъ и прѣдадатъ на човѣчество. Той спира преждеврѣмennите открытия и съдѣйствува за слизането на нови схващания отъ срѣдата на вѣчната мѫдростъ. По такъвъ начинъ се усъвѣршенствува философията. Въ умствения свѣтъ (умственото поле) той поправя неправдите и пакостите, които сѫ извѣршили борците на тѣмнината.

Всичко това е твърда храна, която не може да се възприемѣ, смели и асимилира отъ ония, които сѫ издигнали разума до тронъ и науката до олтаръ на храмъ. Нищо не е положително въ свѣта на формите. Една лѣчебна трѣва отъ XV ст. днесъ нѣма сѫщите качества. Кой може да ни убѣди, че формулата за притеглянето отъ врѣмето на

цезаритѣ е сѫщата днешна формула? Правата линия е най-късото разстояние между двѣ точки само въ Евклидовата геометрия. Двѣ и двѣ правятъ четири само въ количествената аритметика.

Свободниятъ човѣкъ бди надъ раситѣ, народитѣ и цивилизацията. Той се застѫпва понѣкога прѣдъ политически лица, и Духътъ знае да му отвори, когато дотрѣбва, и най-недостѣпните и добре пазени палати. Анекдотичната история, която би могла да се нарече истинска история, ни показва такива примѣри, дѣто хора, на видъ простосмѣрти, сѫ били въвеждани прѣдъ папи и императори, за да имъ напомнятъ забравени длъжности, или да ги пригответъ за важни прѣдприятия.

Учителътъ ржководи борбата между народитѣ и щомъ не може да замѣни една война съ друго наказание, допушта я, когато тя се явява като спасително срѣдство за една раса или народъ. Съ една дума, полето на неговата властъ и сила е грамадно.

Ние, хората, се мислимъ свободни, обаче, въ сѫщностъ ние сме роби на своите желания, страсти и грѣхове. Свободенъ е

само онзи, който се ръководи въ живота отъ правдата и добродѣтълта и не е робъ на грѣха.

Учителътъ притежава абсолютната истина, и тя прониква цѣлото му сѫщество. Материя, грѣшки и вериги — ето троичността на човѣка, който е робъ на грѣха. Духъ, истина, крила — ето троичността на свободния човѣкъ, въ когото прѣбждава истината. Затова и Христосъ казва: „Истината ще ви направи свободни“.

По тия причини свободниятъ човѣкъ има право да заповѣдва на себе си и на останалия свѣтъ. Ако неговиятъ погледъ задължава всѣко сѫщество да му разкрие сърцето си, неговата сила внушава респектъ на всички, създава му властъ и го издига на онова високо положение, на което той всѣкога трѣбва да стои. За него нѣма нищо скрито, той може да узнава моментално всичко, каквото поиска. Всичко, което става въ извѣстни планети, той може да узнае, щомъ поиска това. Достатъчно е да хвѣрли само погледъ върху една трѣва, за да узнае нейните сили и свойства. Само съ единъ мисленъ въпросъ, камъкътъ, който влиза въ

съзиждането на единъ паметникъ, му съобщава името на майстора, който го е дѣлалъ и натъкмилъ тамъ. Материалнитѣ сѫщества иматъ по единъ надписъ, написанъ съ мастило и на езикъ, който могатъ да четатъ само ония, на които небето е просвѣтило очитѣ. И то открива тази тайна само на ония, които сѫ се издигнали духовно много високо и които живѣятъ въ закона на любовъта.

Свободниятъ човѣкъ е получилъ тайната направо отъ устата на Отца, обаче, никога по отношение на другите той не взима положение на господарь. А по отношение на Бога, той не извѣршва никакво чудо и никакво лѣкуване, нито си позволява каквато и да е инициатива въ обикновения животъ, безъ да поиска прѣдварително позволение за това. Своята свобода, която обгръща духовнитѣ резултати на всички негови прѣдишни трудове, той е сложилъ, като най-голѣмо свое почитание, въ рѣцѣтѣ на своя Господарь и се е задължилъ да нѣма друга воля освѣнъ Неговата воля. Такъвъ учитель остава винаги неизвѣстенъ и скроменъ. Тѣсниятъ крѣгъ хора, между които се движи той, маркаръ и да откриватъ понѣкога нѣщо отъ не-

говитѣ способности, пакъ не могатъ да го разбератъ. Той оставя да се видятъ самонай-външнитѣ отражения и изгледи, но крие грижливо всички начини, които би дали възможность да се отгатнатъ неговите истински качества и да се узнае неговата истинска сѫщностъ.

Колкото по-великъ е човѣкъ, толкова по-голѣма нужда има той отъ мълчание. Колкото по-силенъ е той, толкова повече братството изисква отъ него да мълчи. Не всѣкога, обаче, това се налага. Величие, уединение и мълчание характеризиратъ рѣдкитетѣ сърца. За простосмъртните абсолютната истина е неизразима, върховната хубостъ е невидима, съвѣршената доброта е невъзможна. Тѣхъ притежава само Онзи, Който може да каже: „Azъ съмъ пѫтьтъ, истината и животътъ“. Притежаватъ ги още, чрезъ непосрѣдствено предаване и приятелитѣ — служители на Словото, обединени въ Него по-срѣдствомъ закона на любовта. Другите, а именно: философи, артисти, светии, макаръ и избранници, умирятъ отъ усилията, които тѣ сѫ направили, за да съзратъ истината — лицето на Отца, хубостъта — формата на Господа и добротата — рѫцѣтѣ на Създателя.

И надаренъ съ такива вѣчни сили, учителътъ дѣйствува непрѣстанно. Неговото тѣло нѣма нужда отъ почивка, защото е чисто. И чрѣзъ изпѣлнение волята Божия, той поддържа живота си. Неговото сърце не копнѣе за друго, освѣнъ да работи и, за да помога, той е напусналъ онова блаженство, съ което не могатъ да се сравнятъ сладостите на никакъвъ рай. И защо да се спира той? Учителътъ живѣе въ такова свѣрхестествено мѣсто, дѣто нищо не може да се противопоставя на свѣтлината; дѣто силите растатъ заедно съ изразходването имъ; дѣто сѫществата се повдигатъ непрѣкѣснато и се усъвършенствуватъ безгранично.

„Животъ вѣченъ“. Тѣзи дѣни съдѣржатъ въ себе си много нѣщо. Това значи животъ въ непрѣкѣснатъ прогресъ, въ който интелигентността и силата не срѣщатъ никога спѣнки, дѣто всички сѫщества мислятъ само да помогатъ на другитѣ, да растатъ духовно и дѣто нѣматъ друга грижа, освѣнъ да помогатъ и да правятъ другитѣ щастливи. Това е животъ, на който началото и краятъ, въ който храната взима участие, като осмисля цѣлия процесъ, иматъ една и

съща субстанция — любовъта; животъ, дъто всъко трептение е пожертвување и всъко по-жертвување — неизразимо щастие; животъ, въ който всички участвуващи се повдигатъ взаимно чрезъ непрѣкъжнато движение съ увѣреностъта, че възлизатъ въ една атмосфера, все повече и повече животвореща.

Такова е състоянието на душата на свободния човѣкъ. Той съхранява въ дълбочината на сърцето си чистото чувство на Небето. Такъвъ човѣкъ дѣйствува извѣнъ врѣмето и пространството и условията. Той излъчва свѣтлина далечъ задъ границите на творението.

Природнитѣ закони не докосватъ нито него, нито онова, което извира отъ неговото пламенно сърце. Това, което върши той, не се записва въ книгата на сѫдбата. Неговите дѣйствия не влизатъ въ смѣтките на вселената; тѣ сѫ само милости и великодушие. Правосѫдието не се мѣси въ неговите работи, защото не е уврѣдено. Божествениятъ човѣкъ нарежда работите така, че когато сваля товара отъ единого, гледа да не товари съ него другиго; често той самъ се нагърбва съ него.

Учителътъ може, най-сетне, да пише и въ книгата на живота; той може да видоизмѣни индивидуалната и колективната карма (сѫдба). Понѣкога той упражнява чудновата привилегия, за която споменава Христосъ „Отъ оня, който нѣма, ще се вземе и това, което има“. Тукъ се подразбира за неоползотворенитѣ таланти. На нѣкои, въ дѣйствителностъ, Небето дава свѣтлина, специални способности, повече интелигентностъ, и тѣ не се ползвуватъ отъ тѣхъ или, ако се ползвватъ, това правятъ, за да натискатъ своите съсѣди, своите близки, да се прославятъ, като че ли тѣ сѫ придобили тия способности и качества чрѣзъ свои собствени усилия. За такива дохожда денъ, когато Небето, чрѣзъ едного отъ своите пратеници, ги лишава отъ тия дарби, които сѫ служили само на тѣхната гордость, и ги прѣдава на други, скромни работници, за да ги оплодотворятъ въ свѣтлината за добро на човѣчеството и по такъвъ начинъ да принесатъ признателностъ и слава на Небето.

Когато въ нѣкой народъ слѣзе такъвъ учителъ, той се срѣща съ една малка частъ отъ обществото. И между ония, които се поз-

наватъ съ него, има такива, които не виждатъ и не забълтъзватъ въ него нищо необикновено. Тѣ сѫ индиферентни, духовно останали назадъ, и Божественото чувство е западло у тѣхъ. Други успѣватъ да откриятъ нѣщо въ него, но понеже сѫ роби на своите страсти, а неговиятъ чистъ животъ е единъ видъ изобличение за тѣхното поведение, тѣ започватъ да го ненавиждатъ и прѣслѣдватъ.

Трети откриватъ нѣщо мистериозно у него, но тѣ сѫ лѣниви, излежаватъ се и не искаятъ да станатъ, нито пъкъ да си отворятъ очите.

Четвърти виждатъ тази свѣтлина, но не въ истинската ѝ сѫщност, а го приематъ като магьосникъ, като хипнотизаторъ, като адептъ, споредъ науките, които тѣ сѫ слѣдовали, или споредъ характера на своя умъ.

И най-сетиѣ, само една много малка част вижда, чувствува въ него нѣщо необикновено, изучава го, влиза въ неговия путь чрѣзъ упражнение на добродѣтели, и най-послѣ успѣва да открие малко отъ неговата истинска сѫщност. Тѣзи сѫ, именно, учениците, които единъ денъ ще станатъ борци.

Индиферентнитѣ, невѣжитѣ и даже противницитѣ не сѫ най-виновнитѣ. Най-виновни сѫ лѣнивитѣ, които грѣшатъ най-много, защото отказватъ да работятъ. Тежъкъ е дѣлгътъ, който тѣ сключватъ, и мѣжно е изплащенето му.

Но учителътъ е дѣлготърпеливъ, вѣчността е прѣдъ него; той знае, че по негова молба Отецъ ще продължи трайността на творението, за да даде възможность на едно отъ своите блудни дѣца да се съвземе и поправи. Той слиза даже доброволно въ ада, безъ да обрѣща внимание на страданията, за да търси изгубената овца. Той би прѣдполечъ самъ да се въплѣти, отколкото да остави да пропадне и най-малкото отъ творенията.

Нека използваме помощитѣ, които срѣщаме на нашия путь, и, ако всички наши братя трѣбва да бѣдатъ спасени, нека не ставаме причина да се попрѣчи на благополучието нито на единого отъ тѣхъ.

Когато се яви единъ учителъ, той се издига като слѣнце въ сърцето на ученика; всички облаци въ него се разпрѣсватъ, и нова свѣтлина го озарява. Тогава човѣкъ забравя всички горчевини, отчайвания и неспокойствия.

Бъдното и отслабнало сърце се издига къмъ лжезарни пейзажи, върху които тихиятъ блъсъкъ на вѣчността разгръща своята слава. Нищо не затъмнява природата; всичко се съгласява въ възхищение, обожаване и любовь.

Никой ученикъ не може да влѣзе въ Небето, докато не срещне втори пътъ човѣка, който му е далъ да вкуси на земята отъ първичния нектаръ на Божественото. Този върховенъ учителъ, съ своите божествени рѣчи, ще полѣе ученика съ живата вода на кръщението на Духа. Той, именно, ще го измие отъ тежките петна на злото. Той ще измѣкне, ще отскубне това сърце отъ временното прѣраждане, за да го посади въ постоянното, вѣчното, при Словото. Той ще представи това очистено сърце прѣдъ самото Слово, Христосъ, за да получи вѣнецъ на избраните, защото все Той го е защищавалъ при всѣко осаждане, извинявалъ го е и издѣйствуvalъ за него снизходженето на Праведния Сѫдия.

Нѣма думи, съ които може да се опише животворното опиянение на ученика, което той чувствува въ това психическо състояние. Нашата музика не е въ състояние да изрази сладостите на този неизказанъ сборъ отъ ме-

лодии. Само мълчанието може да отпразнува достойно тези мистерии, защото благоприятствува за проявяването на свърхчовешкото външъ, на неизказаното, на свърхестественото; защото то пръдставя, открива на нашето сърце онова, което думите забулват и скриват; защото само външното безмълвие се запалва неугасимото желание на Небето.

Ония отъ учениците на мистицизма, които съз започнали изучаването на мистерията (тайнственото), нека съзерцават тези сцени външното мълчанието и чрезъ мълчанието. И тяхните уши ще могатъ да доловятъ онова, което не е позволено да се открива, и тъ ще разбератъ, че човешкиятъ езикъ не е външното състояние да пръддаде мълниеносните думи на Словото.

Най-външниятъ знакъ, по който ученикътъ познава своя истински учителъ, това е едно външно пръдчувствие, което е много по-силно отъ всички съмнения на ума. Ученикътъ вижда, че всичко, както външното на Небесния пратеникъ, така и външното постъпки, е свърхестествено.

Нагледъ учительъ живѣе подобно на всички хора и само по своето учение се изявява като Синъ Божи. Той учи и разправя това, което самъ е опиталъ и знае и затова е категориченъ въ всичко. Божествеността на Христа, Неговото възкресение, милосърдието, невидимата вселена, не сѫ нѣща на вѣра или прости наставления, както това е за настъ; всички тия нѣща за него сѫ положителни факти, защото ги е провѣрилъ. Братската любовь за него е по-висока отъ всички посвещения и всички доброволни изпитания. Той се обявява за пратеникъ на Небето, защото, подобно на истинския пастиръ, всѣкога „влиза прѣзъ вратата“. Нѣма нищо необикновено въ неговия начинъ на дѣйствие. Той не изисква никакви обѣщания, никакви клетви отъ своите ученици. Не изисква нищо, което разваля обичаите, благоприличието или законите; нищо преждеврѣменно, насилиствено, фанатично. Не тѣрси одобрителните мнѣния, нито реклами и никога не нарушава обществения редъ. Да виждашъ, да знаешъ, че нищо не може да устои на неговата воля и, при това, да чака мълчаливо естествения развой на живота, което му дава възможностъ да

дѣйствува прѣдпазливо, това е единъ урокъ отъ практичесна мѫдростъ по отношение на нашето нетърпѣние и нашата прибързаностъ.

Нека се знае добрѣ, че истинскиятъ учитель винаги влиза прѣзъ вратата и никога не прѣскача прѣзъ оградата на кошарата. Учителятъ не върви прѣдъ насъ, той ни придвижава. Неговото недосѣгаемо прѣвъзходство се снишава до нашия уровеньъ, защото ни обича; той върви наредъ съ насъ. Говори на всѣкиго на неговия езикъ, а особено дѣйствува така. Понѣкога той казва: Обичайте близния си и, за примѣръ, раздава всичко човѣшко, което има у него. — Работете, — казва той, защото самъ работи неуморно и непрѣстанно. Понасяйте страданията, — казва той, защото самъ понася безъ роптане всички болки на душата и тѣлото. Когато е прѣслѣданъ, той не се защищава чрѣзъ атакуване на своите противници, както правимъ ние, простосмѣртните. На прѣслѣдованията на своите противници той отговаря съ материални благодѣяния или подарява животъ на тѣхните дѣца. Винаги той отвръща съ добро на злото, което му причиняватъ.

Всички, които единъ вътръшъ гласъ, едно вътръшно чувство влѣче къмъ търсене на истината, учителътъ ги познава. Отъ дълго време той ги слѣди, както слѣди и ония, на които очите сѫ още затворени; но ще дойде и за тѣхъ редъ, макаръ и по-късно. За всѣки човѣкъ ще настѫпи благословениятъ денъ, когато ще се срещне физически съ своя учителъ. Денъ единственъ, знаменитъ, между милиони дни. И въ момента, когато тия двѣ сѫщества се срещнатъ и размѣнятъ първия рѣшаващъ погледъ, чрѣзъ който ще се опознаятъ взаимно, споредъ взаимните добродѣтели на признателността и на милосърдието, въ този моментъ цѣлата вселена мълква, и отъ дѣнъто на бездната до прѣстола на Бога, всички сѫщества спиратъ за моментъ своето дихане, защото „една изгубена овца е била намѣрена и спасена“. — Сега, можемъ ли ние да ускоримъ тази минута, понеже е записана въ книгата на сѫдбата? — Да, можемъ. Слѣдъ Христа, добротата замѣства, допълня правосъддието.

Небето ще измѣни своята присѫда, щомъ ние направимъ и най-малкото усилие да се опомнимъ. Само една дума резюмира цѣлия

законъ и цѣлия животъ. Тази дума е: Обичайте се единъ другъ, и вие ще ускорите тази Божествена срѣща. Обичайте се единъ другъ, и вие ще ускорите тази срѣща за вашите братя. Обичайте се единъ другъ, и вие ще облекчите поне отчасти задачата на този Непознатъ Човѣкъ, който лети къмъ нашите сърца изъ дѣното на пространствата, отъ много вѣкове, за да ни излѣкува, възпламени и възроди духовно.

Блажени сѫ народите, които се удостояватъ съ такива небесни пратеници!

Също

